

Bobory Zoltán

Újra idézik szellemét...

Hogy csillog újra melleteken
a sok színes jelvény!
Kiváló ... meg Hűség... meg Egy az utunk...
Csak a szemetek fénylik jobban,
fölényesen, büszkén, ahogy kell(ett)
és sunyin, persze, ahogy illik.
Na, és a gumigerincetek...
mint régen, piros szőnyegen
s néha szélén, sorban...
Egyenes, előre... egyenes, előre,
parancsra, intésre – padló, plafon.
Kigúvadt, alázatos szemekkel.

Csak ránk néztetek mindig másként.
A vattázott hivatali ajtók küszöbén
– *majd megnézzük, mit tehetünk...*
Öltönyösen, nyakkendősen, mindenek
körüli Krasznaja Moszkva...
Ja, a csodálatos Békevonat!
Óh, be jó újra idézni szellemét,
a hányásszagot és a nyalás dalát...
Ide és ma, mikor újra följön napotok.
Hogy a szoba túlsó ablakán süt be?
Miből áll a másik világra kinézni?

Ott is kinéz némi hatalom,
meg pénz, meg egy kis dicsőség.
Dicsőség neked Nyugat,
meg persze, most már Isten,
és közeli Közel-Kelet
meg távoli vad Vadnyugat.
Nem megmondtuk? Előre ország népe,
csak előre, amerre mutatják az utat...

Gondoljátok, a győzelem napjai jönnek?
Talán lesz hozzá némi szava a népnek.
S ha Isten megáld végre minket,
mehettek újra le a pincébe, meg
– hogy is mondják felétek – a lecsóba.
Aminek, hiába, no, a szagát
vinnétek magatokkal könyvtárba,
galériába – jó vannak ilyenek – ?

Mi meg valahol rózsafüzért morzsolhatnánk,
csendben motyogva verseket, amiket sza-
bad.

Ha hagyjuk! Ha hagynánk!

Nyomorultak!

2014. okt. 12.

A damaszkuszi úton ne legyen
számotokra visszafordulás.
Ti tettétek, hogy tudjuk:
nincs bennetek Isten
intő szava, s megbánás.
Hazug a leborulás, hazug
az elmormolt imádság,
hazug szó ajkatokon a béke,
s a felmentők szavára

zászlónkat szemfedőnek
használnátok... Intésetekre
minket lovasroham érne.
Júdások lennétek újra,
őrzöngve lázítók szavára
rabolni készen kincseinket,
meggyalázni mindazokat,
akik ide szögezték Árpád
földjére nemzetünket.